

cit. zák.). Avšak v případě stěžovatelky nejde o pozemky Státním pozemkovým úřadem převzaté, nýbrž o pozemky s jeho svolením odprodané, o případ § 7 zák. nov. doslov, o tak zvaný zkrácený přiděl, a jde o podmínky, které Státní pozemkový úřad při schvalování odprodeje podle § 7 zák. uložil. Není však nikde v zákoně ustanovení, že do tohoto rozhodnutí Státního pozemkového úřadu podle § 7 zák. vůbec a zvláště co do uložených podmínek přísluší stížnost na řádné soudy. Přísluší tedy, jako v každém jiném případě správního řízení pozemnoreformního, kde není stížnost odkázána na řádné soudy, leda pravidelný právní prostředek řízení správního, t. j. stížnost na Nejvyšší správní soud. Při tom na tom nesejde, zda ustanovení řečených podmínek jest »rozhodnutím« v pravém slova smyslu, což nižší stolice popírají, neboť, i kdyby rozhodnutím nebylo, ačkoli jest, stanovíc práva a povinnosti účastníků, a bylo pouhým »opatřením«, jest to stejné, protože i opatření spadá i pod § 7 zák. o poz. úř. i pod § 2 zák. o správ. soudě.

Čís. 10511.

Přistupující věřitelé musí se spokojiti (§ 139 ex. ř.) s tím, že se vede exekuce na více nemovitostí, než na které si přistupující věřitelé vymohli dražební řízení.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R I 881/30).

Bance L. byla povolena exekuce vnucenou dražbou přístupem k zahájenému již dražebnímu řízení. Soud první stolice nařídil mimo jiné též odhad nemovitosti vl. čís. 883, na niž si banka L. nevymohla dražební řízení. Rekursní soud změnil napadené usnesení tak, že z něho vypustil provedení odhadu nemovitosti vložka čís. 883. Důvody: Stížnost jest opodstatněna. První soudce v napadeném usnesení schválil dražební podmínky ohledně tří vložek, na něž banka L. vede dražbu, a připojil dodatek, že dražební rok bude nařízen po výpisu a po provedení odhadu nemovitosti, vložka čís. 883. Jen proti tomuto dodatku podává vymáhající strana, banka L. stížnost, dovozujíc, že jím učinilo by se určení dražby závislým na okolnosti, která není v moci vymáhající strany a mohla by způsobiti průtah dražebnímu řízení do nekonečna, neboť jest možné, že odhad čtvrté nemovitosti mohl by vymáhající věřitelkou býti oddalován. Soud rekursní shledává, že není důvodu k takovému opatření, první soudce vůbec v tom směru své rozhodnutí neodůvodňuje a proto rozhodl soud rekursní ohledně dodatku o odhadu tak, jak svrchu uvedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vymáhající věřitelce, bance L. byly povoleny exekuce vnucenou dražbou nemovitostí dlužnice Josefiny S-ové vesměs jen přístupem k zahá-

jenému již dražebnímu řízení povolenému k vydobytí pohledávky vymáhajícího věřitele Oldřicha K-a. Toto dražební řízení bylo však povoleno a vedeno také na nemovitosti dlužnice vložka čís. 883. Podle ustanovení § 139 ex. ř. jsou přistoupivší věřitelé odkázáni na dražební řízení, jež musí přijmouti v tom stavu, v němž jest v době jejich přístupu, a musí se tedy spokojiti s tím, že se první exekuce vede v širším rozsahu, na více nemovitostí, než na které si přistupující věřitelé vymohli dražební řízení. Vyhradil-li exekuční soudce v usnesení ze dne 10. února 1930 nařízení dražebního roku až po provedení odhadu nemovitostí vložka čís. 883 kat., jež ve vedoucí exekuci mají rovněž býti draženy, vyhovuje jeho usnesení předpisům exekučního řádu (§ 145 druhý odstavec, § 169 první odstavec a § 170 první odstavec čís. 3 ex. ř.).

Čís. 10512.

Lze provést dvakrát exekuci na movité jmění dlužníka k vydobytí téže peněžité pohledávky, neposkytuje-li první zájem dostatečnou jistotu pro úplné uspokojení vymáhajícího věřitele. K tomu není však třeba nového povolení exekuce pro tutéž pohledávku, stačí požádání o nový výkon exekuce již dříve povolené. Lhostejno, že první exekuce byla vedena na dlužníka (kupce jednotlivce) pod jménem jeho firmy a druhá přímo (osobně) proti němu.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R I 954/30.)

K vydobytí peněžité pohledávky byla původně povolena proti firmě K. exekuce na nemovitosti. K opětovnému návrhu povolil soud první stolice k vydobytí téže pohledávky exekuci proti W-ovi. Rekursní soud tento exekuční návrh zamítl. Důvody: K exekučnímu návrhu, o nějž jde, byl připojen výpis z obchodního rejstříku, podle něhož jest W. jediným majitelem firmy K., proti níž byla povolena původní exekuce. Z toho zcela jasně vyplývá, že obě exekuce byly povoleny témuž vymáhajícímu věřiteli proti témuž dlužníku k vydobytí téže pohledávky. Ze zájemního protokolu plyne, že obojí zabavení bylo vykonáno na těchže movitostech. Není pochyby o tom, že vedení druhé exekuce jest zbytečným.

Nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelce lze sice přisvědčiti v tom, že jí nemůže býti bráněno, by neprovedla dvakrát exekuci na movité jmění dlužníka, neposkytuje-li první zájem dostatečnou jistotu k úplnému uspokojení její pohledávky. Než k tomu není třeba nového povolení exekuce pro tutéž pohledávku, stačí jen požádání o nový výkon exekuce již dříve povolené a jest zbytečným působením útrat dlužníku, opakuje-li se znova návrh na povolení exekuce. Nerozhodné jest i to, že první exekuce byla vedena na dlužníka